

— Εὐτελής κλέπτῃς, ἀκριβὴ μου· ἀλλ' ἄνθρωπος μεγαλοφυῆς, ἄνθρωπος ἑξοχος, ὁ ἑξοχώτερος ἴσως, ὃν ἀπέκτησέ ποτε ἡ Ἀγγλία—δηλαδή, ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὸν βιογράφον του. Ὁ Οὐάιλδ ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων πνευμάτων, ἅτινα γνωρίζουσι πῶς νὰ ἐξοικονομήσωσι τὸ κακὸν, τὸ ὅποιον θεωροῦσι παντάπασι πολύτιμόν πρὸς σπατάλην· ἄνθρωπος, οὐδένα διακρίνων ἐξ ἰδιαιτέρας συμπαθείας, ἀλλὰ τὰ πάντα θυσιάζων πρὸς τὸ συμφέρον ἑαυτοῦ· ἄνθρωπος, μηδέποτε συγχωρῶν τὸν ἐχθρόν του, ἀλλὰ πάντοτε προφυλακτικὸς, καὶ ἐνίοτε βραδέως ἐκδικούμενος ἄνθρωπος, θεωρῶν τὴν καρδίαν ὡς τὴν κυρίαν ἑδραν τοῦ μίσους, καὶ τὴν φυσιογνωμίαν ὡς τὴν τῆς φιλίας. Ὁμίλησες περὶ τῆς γενναιότητος τοῦ ὑπουργοῦ· σοὶ παρέσχεν ἀπόδειξιν ταύτης;

— Μάλιστα. Μοὶ ἔδωκε τὴν καρφίδα ταύτην. — Καὶ ἡ Μαρία ἀπέσπασε τὸν κόσμον ἐκ τοῦ στήθους της καὶ τὸν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Φουκέ. — Δὲν εἶνε λαμπρά;

— Πολὺ, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε αὕτη αὕτη ἡ καρφίς, ἣν ἡ Ἰωσηφίνα ἔδωκεν εἰς τὴν σύζυγόν του πρὸ τεσσάρων μηνῶν.

— Τῷ ὄντι.

— Μοὶ δίδεις αὐτὴν τὴν καρφίδα;

— Καὶ βεβαίως—εἶνε ἰδική σου.

— Τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ θὰ τὴν βάλλω εἰς τὴν αὐλήν. Θὰ τὴν ἴδῃ ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ θέλει ἐρυθριάσει ἐξ ὀργῆς; καὶ εἶτα ὠχριάσει ἐκ φόβου· τὸ κειμήλιον τοῦτο τὸν θέτει εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Θὰ καταστρέψῃ τὴν ἀλαζωνείαν του καὶ σφραγίσῃ τὰ σατυρικά του χεῖλη. Ὡ, πόσον γλυκύ· Ἀλλ' εἰπέ μοι τί συνέβη εἰς τὸ μυστικὸν συμβούλιον;

— Μόνη ἡ σύνταξις τῶν ἐπιστολῶν τούτων συνεζητήθη καὶ ἀπεφασίσθη, ἐὰν μείνῃ ἄγνωστος ἐπὶ ἓνα ἔτι μῆνα ὁ συγγραφεὺς νὰ χάσῃ; σὺ τὴν θέσιν σου. Ἐὰν μὴ ἦτο παροῦσα ἡ Αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα ἤθελες τὴν χάσει ἀπὸ τὴν σήμερον.

— Ὡ, τὸ ἀπεφάσισαν λοιπὸν; Καλῶς, θέλω προλάβει τὴν γλίαν πανοῦργον μεγαλειότητά του, πληροφορῶν αὐτὸν ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην, ὡς κοινὴς τις θεράπων, εἰδοποιήσεως πρὸ μηνός;